

Únor – březen 2013

č. 130

Informační leták

Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Brno, 6. prosince – Sv. Mikuláše

Draží věřící,

náš Pán Ježíš Kristus o sobě vyznává: „Přišel jsem na svět vydat svědectví pravdě. Každý, kdo jest z pravdy, slyší můj hlas“ (Jan 18,38). Za svého pozemského života Kristus zjevil plnost pravd víry, vydal svědectví o Otci, Jeho spravedlnosti a milosrdenství a o cestě ke spáse. Nešetřil však při svém svědectví těch, kteří v pýše a samolibosti rozvraceli morální principy pod záminkou svaté věrnosti Božímu zákonu odvolávající se na prozřetelnost, která je k jejich úřadům vyvolila. Tak například vytýká farizeům, že zrušili přikázání úcty a lásky k rodičům: „Vy pravíte: Řekne-li kdo otci nebo matce: Co ti ode mne patří, je zásvětný dar, ten už není povinen ctít otce svého a matku svou.“ A ve svých „běda“ říká: „Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci, kteří dáváte desátky z máty, kopru a kmínu, avšak opustili jste to, co je důležitější v zákoně: spravedlnost, milosrdenství a věrnost“ (Mt 23,23). Spravedlnost dává každému, co mu právem náleží. Kdo opouští spravedlnost, ať již pod jakoukoliv záminkou, působí rozvrat a nenávisť v každé společnosti. Dávat každému, co jeho jest, je základem pokoje a míru mezi lidmi. Milosrdenství je účinný projev lásky k bližnímu. Tak sv. Pavel varuje Galatány: „Všechn zákon se naplňuje jedním přikázáním: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého. Pakli se vespolek koušete a žerete: hleďte, abyste se navzájem nestrávil“ (Gal 5,14–15). Láska k bližnímu váže tedy i ctitele pravého Boha vespolek, vytváření klik a mocenských uskupení plodí nenávisť, kterou Ježíš Kristus právě kárá. Základem jednoty pak musí být věrnost plnosti zjevené pravdy. Odvádění od jistých cest Božího zjevení na jakékoliv jiné cesty, byť pod záminkou pokory a zbožnosti, je projev samolibé pýchy a zrada na obdržených milostech. To shrnuje náš Pán v dalším „běda“: „Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci, poněvadž čistíte číši a mísu po vrchu, uvnitř jste však plni loupeže a nečistoty“ (Mt 23,25). Místo toho, aby tato pravdivá varování vedla farizeje a zákoníky k pokání, zatvrdili se v nenávisti vůči Kristu a snažili se mu prokázat různým způsobem nevěrnost zákonu, usvědčit ho z přetvářky a ze lži. Ale Ježíš Kristus se vždy obhájil a jejich snaha byla neúspěšná. Proto přikročili k různým ideologickým odsudkům. Typickou vlastností takových odsudků je, že nejsou konkrétní, proto se dost dobře nedají ani vyvrátit, ani prokázat. Naznačují však, že daný člověk je strašný lump

a vyvrhel, a běda tomu, kdo si to nebude myslet, protože my, farizeové, máme moc. O Kristu říkali: „Je hříšník, nevíme, odkud jest“ (Jan 9,25); „V knížeti zlých duchů vymítá zlé duchy“, má tedy špatného ducha, ducha neposlušnosti vůči duchovním autoritám, je to buřič... Když nemohli prokázat konkrétní vinu, velkoryse obvinění zevšeobecnili. Tato metoda nám není neznámá, používají ji všichni ideologové proti nepříjemným svědkům pravdy dosud. Tak v době nedávno minulé stačilo provinění, že člověk nemá „kladný vztah k lidově demokratickému zřízení“. Dnes je zločinem být „netolerantní“, „nacionalistický“, „xenofóbní“, „nábožensky fanatický“, „být zastáncem tvrdé linie“ či „extremista“, v Církvi pak „neekumenický“, „konzervativní“ a nedej Bože „lefebvrista“. Jsou to široké ideologické pojmy, do kterých lze vměstnat každého a není nutno nikomu nic dokazovat. Když je někdo označen některým z těchto pojmů, je „důkazem provinění“ už to, že se brání či chce své postoje vysvětlit. Nejinak to vypadalo v době Kristově, nepřátelé víry jsou pořád titíž.

Pro nás je důležité rozjímat, jak na taková obviňování reagoval náš Pán Ježíš Kristus. Na prvním místě, a to je velmi důležité, si nenechal vsugerovat pocit viny, pocit, že problém je i na Jeho straně. Pokud na základě víry vím, že jdu po správné cestě, kterou Církvi ukázal náš Pán, nesmím si nechat od liberální společnosti či modernistického Říma nechat namluvit, že se potřebuji přizpůsobit, nechat se přetvořit, abych zapadl do současné společnosti a „pozitivně se zevnitř podílel na jejím rozvoji“. Nikde v evangeliu nenajdeme ani stopu toho, že by Kristus vedl ekumenický dialog s farizeji a pomocí politické dohody se snažil překonávat názorové rozpory. Naopak vhod i nevhod, a farizeům a zákoníkům – zrádcům poslání, kterého se jim v jejich úřadech dostalo – velmi nevhod, vydával svědectví pravdě, a to i velmi konkrétním pravdám, týkajícím se jich samých.

Na pomluvy odpovídat pravdou je dalším ze základních rysů Kristova působení. Nenechává se strhnout k ideologické kampani, šíření pomluv a degustózních klepů, alebrž jasně a konkrétně vyznává pravdy víry, odhaluje hlavní provinění s jejich důsledky a napomíná k nápravě. I pro nás platí, že podstatné je učení Církve, svědectví o něm a pouze v důležitých věcech varovat před nebezpečím od těch, kteří svádí na cestu nevěry, zrady a hříchu.

Vše, co učí, osvědčuje náš Pán Ježíš Kristus příkladem svého života. Pro toto následování si od něj musíme vyprošovat milosti k překonávání

svých hříchů, zlovyků a nepořádků ve svém životě a také posvěcování svého života Jeho milostmi a požehnáním, abychom byli co nejdůvěryhodnějšími svědky pravdy v Jeho službách. Postní čas a svátky oběti a vzkříšení našeho Pána jsou k tomu vhodnou příležitostí.

S kněžským požehnáním

P. Tomáš Stritzko FSSPX

Postní pastýřský list Jeho Excelence arcibiskupa Marcela Lefebvra ze dne 14. února 1982

Kněžské bratrstvo sv. Pia X.

Drazí věřící!

Chtěl bych k Vám podle staré a blahodárné tradice Církve pronést několik slov k této postní době, abych Vás povzbudil k prožití tohoto času pokání celou duší a se smýšlením, jaké chce Církev, s úmyslem, který Církev pro tuto postní dobu předepsala.

Když pátrám v knihách od začátku tohoto [dvacátého] století po úmyslech, které Církev předepsala pro tuto dobu pokání, nacházím tam uvedené tři:

Nejprve držet na uzdě tělesné žádosti,
potom snadnější pozvednutí duše k božským skutečnostem
a konečně dostiučinění za naše hříchy.

Právě tento příklad nám přece dal náš Pán Ježíš Kristus ve svém životě zde na zemi: modlit se a konat pokání. Ale protože nebyl podroben ani žádostivosti, ani hříchu, konal pokání a dostiučinění za naše hříchy a tím nám ukázal, že naše pokání může prospět nejen nám, nýbrž také našim bližním.

Modlit se a konat pokání. Konat pokání, abychom se mohli lépe modlit, abychom se přiblížili Bohu, to dělali i světci a k tomu napomíná i nejbhlahoslavenější Panna Maria ve všech svých poselstvích.

Odvážíme se říci, že je to v naší době méně nutné než v dobách dřívějších? Naopak, můžeme a musíme říci, že modlitba a pokání nebyly nikdy nutnější než dnes, protože se udělalo všechno pro to, aby se tyto dva fundamentální prvky křesťanského života umenšily a ponížily.

Kdy vůbec lidé usilovali tak jako dnes naprosto bez omezení o uspokojování všech nezřízených tělesných pudů, že to došlo až k vraždám miliónů nevinných dětí? Někdo by rád věřil, že společnost má jenom jediné oprávnění k existenci, totiž poskytovat všem lidem maximální životní požitky a ušetřit je každého nedostatku ve hmotných statcích.

Takže dnes je cíl společnosti v přesném protikladu k tomu, co předepisuje Církev. Není tedy žádný div, že v této době, kdy se muži Církve orientují podle ducha světa, vidíme mizet modlitbu a pokání, zejména co se týká smíru za hříchy a získávání odpuštění hříchů. Kdo se dnes ještě chce modlit úchvatný 50. žalm „Miserere“ a říkat se žalmistou: „*Peccatum meum contra me est semper* – Hřích můj přede mnou je vždycky“ (Žalm 50,5)? Jak by se však mohla křesťanská duše vyhýbat myšlence na své hříchy, pokud má neustále před očima obraz kříže?

Biskupové požadovali na koncilu takové omezení postů a abstinence, že jsou tyto předpisy prakticky zrušené. Musíme uznat, že toto omezení je důsledkem ekumenického a protestantského ducha, jenž popírá, že je nezbytné spolupůsobit i na tom, aby se každému z nás přivlastňovaly zásluhy našeho Pána Ježíše Krista k odpuštění našich hříchů a k obnovení našeho Božího synovství.

Dosud předepisovala církevní příkázání následující:

povinný půst ve všech dnech postní doby kromě nedělí, o všech třech dnech jednotlivých kvatembrů (Suchých dnů) a o více vigiliích;

abstinence o všech pátcích v roce, o sobotách postní doby a v početných diecézích o všech sobotách v roce.

Co dnes zbylo z těchto předpisů?

Půst na Popeleční středu a na Velký pátek;

zdrženlivost na Popeleční středu a o pátcích postní doby.

Člověk si klade otázku: Proč takové zúžení?

Kdo je povinen se postit?

Dospělí od 21. do 60. roku věku.

Kdo je povinen k abstinenci?

K abstinenci jsou povinni všichni věřící od 7. roku věku.

Co znamená půst? Půst znamená mít jen jedno úplné jídlo za den, nadto ale ještě dvě svačiny, jednu ráno a jednu večer, z nichž každá obsahuje ne více než dvě unce, to je 60 g, pevné potravy.

Co znamená abstinence? Abstinence znamená zdržet se požívání masa.

Věřící, kteří skutečně mají ducha víry a hluboké pochopení pro právě uvedené motivy Církve, budou chtít nejenom plnit ony dnešní snadné předpisy, ale, proniknuti duchem našeho Pána a nejbližší Panny Marie, brát na sebe hříchy, kterých se sami dopustili, jakož i hříchy svých bližních, své rodiny, svých přátel a blízkých.

Proto k těmto předpisům něco připojí, například půst o všech pátcích postní doby nebo zdržení se alkoholu či vína nebo to, že se zřeknou televize. Budou se snažit více se modlit, častěji se účastnit mše svaté, modlit se růženec a nezanedbávat večerní modlitbu v rodině. Odřeknou si nadbytečný majetek, aby pomohli seminářům, při zakládání škol, aby pomohli svým kněžím při zřizování kaplí, aby podpořili budování domů pro řeholníky a řeholnice.

Předpisy Církve se týkají nejen postu a abstinence, ale také velikonoční povinnosti.

Následující doporučil diecézanům kapitulní vikář ze Sitten (Sion; Švýcarsko) 20. února 1919:

1. Během postní doby mají páni faráři dvakrát za týden vést křížovou cestu, jeden den se školními dětmi a jeden den s ostatními členy farnosti. Po křížové cestě se mají modlit *Litanie k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu*.

2. V týdnu před Květnou nedělí se má ve všech farních kostelích konat triduum s poučením, *Litanie k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu* před vystavenou Nejsvětější Svátostí a požehnání.

Při těchto třech poučeních mají páni faráři svým farníkům jednoduchým a jasným způsobem připomenout nejdůležitější předpoklady pro důstojné přijetí svátosti pokání.

3. Jako doba, během níž je možno splnit velikonoční povinnost, je pro všechny farnosti stanovena doba od Smrtné neděle do Bílé neděle.

Proč by tyto pokyny dnes již neměly být platné?

Využijme tento čas spásy, během něhož náš Pán vždy uděluje přebohaté milosti! Nedělejme to tak jako pošetilé panny, které, protože neměly ve svých lampách již žádný olej, našly dveře ženichova domu zavřené a musely slyšet onu strašnou odpověď: „*Amen, dico vobis, nescio vos* – Vpravdě pravím vám, neznám vás“ (Mt 25,12).

Blahoslaveni chudí duchem, neboť jejich je království nebeské. Je to duch odpoutání se od statků tohoto světa.

Blahoslaveni lkající, neboť oni potěšeni budou. Pomysleme na Ježíše na Olivové hoře, který plakal nad našimi hříchy. Teď je na nás, abychom oplakávali hříchy své a svých bratří.

Blahoslaveni, kteří lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni nasyceni budou (Mt 5,3.5.6). Spravedlnost přichází skrze kříž, pokání a obrácení.

Jestliže opravdu hledáme dokonalost, musíme jít cestou křížovou.

Kéž bychom jen slyšeli v této postní době volání Ježíše a Marie a v jejich následování „brali na sebe kříž“ k modlitbě a pokání!

Kéž by mohly naše modlitby, naše úpěnlivé prosby, naše obrácení vyprosit od nebe, aby se ti, kteří mají v Církvi zodpovědnost, navrátili k pravým a svatým podáním, čímž jedině bude možné, aby se církevní zřízení opět oživilo a nově vzkvetlo!

Modleme se často a ze srdce závěr hymnu *Te Deum: In Te Domine speravi, non confundar in aeternum.*

„V tebe, Pane, jsem doufal, nedej mi na věky zahanben býti.“

Rickenbach, 14. února 1982,
o 1. neděli po Devětníku

+ Marcel Lefebvre
emeritní arcibiskup-biskup z Tulle
zakladatel Kněžského bratrstva sv. Pia X.

(Citace předpisů odpovídá jiným zvyklostem, než byly schváleny v Českých zemích, ale podstata problematiky je stejná. – pozn. překladatele)

Povolání sester Bratrstva sv. Pia X.

sestra Marie-Catherine

Pojď, následuj mne! Od doby, kdy se Boží Syn stal člověkem a narodil se z Panny Marie, bezpočet velkodušných lidí všechno opustilo a Jej následovalo. To neučinili proto, že by museli, ale proto, že je Jeho božská Osoba neodolatelně přitahovala. Apoštolové byli první, když opustili svoje čluny a sítě – anebo svatý Matouš svoje peněžní obchody. Po nich byli mezi prvními

křesťany Bohu zasvěcení muži a panny; mnoho z nich dokonce pro svoje povolání zemřelo. Ve středověku byla Evropa poseta kláštery, později přinášeli mniši evangelium do vzdálených zemí a probouzeli i tam okamžitě lásku a úplnou oddanost vůči Kristu. Ještě i dnes Bohočlověk povolává duše, aby Jej dokonale následovaly. Když matka Marie Gabriela, rodná sestra našeho ctěného arcibiskupa Lefebvra, pomáhala svému bratru zakládat naši kongregaci, zjistila s uspokojením, že se zde obnovil řeholní život takový, jaký byl v Církvi vždy, s veškerou dogmatickou hloubkou, a přece ve veliké prostotě.

Zamysleme se nejdříve nad řeholním životem: Co je jeho podstatou? Čím se liší od křesťanského života ve světě? Stejně jako křesťanský život ve světě, tak i život klášterní mají za cíl lásku k Bohu a k bližnímu. Ale tohoto společného cíle dosahují rozdílnými cestami. Křesťan ve světě slouží Bohu zaměstnáním a rodinou, posvěcuje se dodržováním desatera přikázání. Křesťan-řeholník naproti tomu dělá víc. Mimo přikázání, která zavazují všechny lidi, dodržuje také rady, které nepředstavují povinnost, nýbrž výzvu, pozvání. Když se bohatý mladík z evangelia ptal, co musí učinit, aby vešel do života věčného, vyjmenoval mu Kristus jako odpověď přikázání. Ta jsou podmínkou toho, abychom přišli do nebe. Přesto se ten mladý muž tázal na něco více. „**Chceš-li** dokonalý býti,“ řekl Spasitel a s láskou na něho pohleděl, „prodej, co máš, a následuj mne.“ Jedná se o pozvání: „Chceš-li“; a sice o pozvání k dokonalé lásce a větší blízkosti Kristu.

Církev v následující době upřesnila, že toto následování spočívá ve třech věcech: v chudobě, čistotě a poslušnosti. Řeholní křesťan se vzdá svého majetku, odepře si pozemské vazby lásky a sebeurčení ke svobodnému rozhodování. Tak odpovídá svým úplným dobrovolným sebeodevzdáním na Kristovu lásku, která přesahuje všechno chápání.

Perikopa o bohatém mladíkovi nám též opravdu dobře ukazuje, jak se může rozpoznat povolání. Ten muž hledal něco dokonalejšího než plnění přikázání. V jeho srdci hořela vyšší touha. Když potom nechtěl přinést oběť, kterou Kristus požadoval, odešel – **smutný**. Proč? Protože pociťoval sklon k něčemu vyššímu. Byl přitahován Kristem, jeho srdce bylo stvořeno pro tuto vyšší lásku. Kristovo volání se zřídka projevuje v nějakých neobvyklých událostech. Většinou spočívá zcela jednoduše ve vědomí: „Chci se darovat Bohu, cítím se určen k tomuto životu“.

Jako každé volání, které skutečně přichází od Boha, je také povolání k řeholnímu životu pozváním k oběti a současně k plnější radosti. Bohatý mladík cítil radost z následování Krista, přesto však převládá v jeho srdci strach z oběti chudoby: „Odešel smuten, neboť měl mnoho statků,“ říká nám evangelium. Každá Bohem povoláná dívka dříve či později bolestně pocítí to, že se vzdala rodinného života, jak to vyžaduje slib čistoty. Naše srdce jsou přece stvořena pro lásku! Ale také bude moci pochopit, že Kristus dodržuje své

sliby: „Každý, kdo pro jméno mé opustí dům nebo bratry nebo sestry nebo otce nebo matku [...] nebo dítka nebo pole, **stokrát více** dostane.“ K tomuto stonásobku zde na zemi patří už i usazení se ve společenství stejně smýšlejících duší, jakož i první plody duchovního mateřství: radost připravovat dětskou duši na první svaté přijímání; jiného druhu, avšak neméně hluboké je štěstí pomáhat v domově pro staré lidi umírajícímu Božímu dítěti. Ano, v životě zasvěceném Bohu mají k sobě radost a obět' blízko, možná nejbližší v zachovávání slibu poslušnosti. Ten má totiž člověka vést k úplnému odloučení se od vlastního já. Na druhou stranu působí právě tento slib úplné zasvěcení se Bohu, které zasahuje do každé jednotlivosti života. Tak jsme my, ubohé děti Eviny, zcela zasvěceny bohoslužbě, podobné drahocennému kalichu, který již neslouží žádným světským cílům.

K vnitřní náklonnosti musí přistoupit způsobilost. Podle učení svatého Tomáše není řeholní život v žádném případě nějaký extrémně výjimečný život. Proto spočívá způsobilost zcela jednoduše v normálním tělesném a duševním zdraví. Kdo má tento předpoklad a chce odpovědět na Kristovo volání, měl by alespoň jednou zaklepat na klášterní bránu, aby si prověřil možné povolání.

Žijeme ve strašné krizi: dokonce i pro nás v tradici je těžké pochopit Kristovu krásu čistým pohledem víry, je pro nás těžké doufat v nebe a pro ně „riskovat“ tu trošku pozemské spokojenosti, je pro nás těžké nezištně obětovat své osobní zájmy. A přece! Kristus žije ještě i dnes. Volá duše do své blízkosti a k následování a může i dnes, také tady mezi námi, nechat rozkvést zázrak povolání!

Ono prosté Kristovo volání „Pojď, následuj Mne!“ se v průběhu církevních dějin uskutečňovalo v rozmanitých formách. Hlavní rozlišení se týká kontemplativní a aktivní řehole. Kontemplativní, klauzurní život slouží pouze modlitbě a tiché oběti. Aktivní kongregace pěstují vedle sebezposvěcování vnější apoštolát. Mezi tím existují rozmanité smíšené formy. Tak Církev po staletí připravovala radost svému Snoubenci a pečovala o různé potřeby duše.

Dovolte mi, abych vám trochu představila naši Kongregaci sester Bratrstva sv. Pia X.

Arcibiskup Lefebvre založil Kněžské bratrstvo sv. Pia X. proto, aby pokračovalo v tom pro Církev nejpodstatnějším: ve svaté mešní Oběti, v katolické věrouce a v kněžství, které je k tomu zaměřeno; „aby Církev dále trvala“ – tak mohl arcibiskup Lefebvre drasticky odůvodnit toto založení. Ano, církevní krize je natolik zhoubná, že to nejpodstatnější je v nebezpečí, že zmizí. Nejsme to však samozřejmě my, ubozí lidé, kdo zachrání Církev, ale přece jsme Prozřetelností vyzváni, abychom dělali, co můžeme. A protože je Církev tajemnou Snoubenkou Kristovou, patří k jejímu bytí nezbytně i řeholní život. Ten ukazuje před zraky celého světa láskyplné úplné sebeodevzdání Snoubenky Snoubenci. Naštěstí, a Bohu díky za to, je tu více řeholních společenství, která

zachovala tradici nebo ji znovu objevila. Přesto chtěl arcibiskup postavit po bok svým kněžím, kteří tvoří takřkajíc ústřední jednotku tradice, také sestry se stejnou spiritualitou. Kněz pokračuje v oběti Kristově, sestra je k němu přidružená jako Maria, která stála pod Spasitelovým křížem. Kněz poskytuje duším životodárné svátosti, sestra pomáhá při přípravě – ať již výukou katechismu u malých dětí, péčí o staré lidi, anebo také nepřímou výzdobou kostela či hrou na varhany.

Společným zdrojem, z něhož kněží i sestry čerpají svoji svatost a zprostředkovávají duchovní život jiným, je sv. mešní Obět'. Poslechněme si k tomuto tématu našeho zakladatele. Arcibiskup Lefebvre mnoho hovořil a psal o mši svaté. Plálo mu srdce, když šlo o to, hájit a zkoumat nejušlechtilejší Boží dar lidem. Proto by měla dívka, která k nám chce vstoupit, mít také náklonnost k eucharistické Oběti, nebo alespoň pociťovat přání odhalit tento skrytý poklad. Nejprve bych vám ráda přednesla některé myšlenky našeho ctěného zakladatele, které pocházejí z jednoho kázání, jež pronesl právě zde, kde jsme dnes shromážděni, totiž o pouti do Mariazell dne 8. září 1975.

Nejblahoslavenější Panna Maria je nejprve a především matkou věčného Velekněze. Náš Pán Ježíš Kristus byl podstatně knězem pro celou věčnost, knězem podle řádu Melchisedechova. Celý život našeho Spasitele, jediný důvod, proč vstoupil do svého lidského bytí, byl zaměřen na přinesení oběti kříže. Ježíš přišel proto, aby se obětoval na kříži. To byl smysl a cíl života našeho Pána Ježíše Krista. Celý život našeho Pána byl nesen touhou vystoupit na kříž. Jak často náš Pán říkal: „Moje hodina ještě nepřišla“, „Moje hodina se přiblížila“, „Moje hodina přišla“. Proč? Protože hodina našeho Pána a Spasitele byla hodina jeho oběti. Když byl ukřižován a přinesl svou obět' kříže, řekl On sám: „Dokonáno jest. – Consummatum est.“ Dokončil jsem své dílo. Uspokojil jsem svou touhu. Splnil jsem úkol, kvůli němuž jsem přišel na svět. A tento úkol byl: přinést Bohu svoji obět' za hříchy světa. Proto náš Pán přišel a tomu nás učí i nejblahoslavenější Panna Maria. Neboť nejblahoslavenější Panna Maria je odrazem našeho Pána Ježíše Krista. Do jejího srdce nebylo vryto jiné jméno než jméno Ježíše, a sice Ježíše ukřižovaného. Nejblahoslavenější Panna Maria Ježíše všude doprovázela, byla neustále po jeho boku, doprovázela Ho až k oběti na kříži. Ona stála pod křížem. Chtěla nás tím současně poučit o tom, jaký byl její nejdůležitější úkol. Její nejdůležitější úkol byl doprovázet našeho Pána Ježíše Krista na Golgotu, stát Mu po boku při oběti na kříži.

Když arcibiskup Lefebvre v roce 1974–75 založil naše řeholní společenství, dal nám Matku Bolestnou jako zvláštní patronku. Stejně jako naše Milá Paní Spolutrpiteľka bychom se měly přidružit k oběti. Dovolte mi tedy, abych vám přečetla několik k tomu se vztahujících myšlenek z jednoho kázání v roce 1981. Jestliže existuje srdce, které trpělo společně s proboděným Srdcem Ježíšovým na kříži, existuje-li nějaká duše, která své myšlenky sjednotila s myšlenkami

našeho Pána Ježíše Krista na kříži, pak je to zajisté nejblahoslavenější Panna Maria.

Ona neměla ani žádný hřích a v důsledku toho nemusela, stejně jako náš Pán Ježíš Kristus, konat za sebe dostiučinění; přesto chtěli oba trpět, strašně trpět, trpět v nejhlubším nitru, trpět v těle. Nuže, můžeme se pokusit prozkoumat pocity obou těchto srdcí. Je jednoznačné, že nejhlubší příčinou utrpení našeho Pána Ježíše Krista a spoluutrpení nejblahoslavenější Panny Marie byla láska.

Jejich srdce byla stravována láskou, zapálena touto láskou Ducha Svatého. Náš Pán, Slovo Boží, v jednotě podstaty s Duchem Svatým, byl stráven láskou Ducha Svatého, tohoto Ducha Svatého, který láskou zapálil celé jeho bytí, osobu Slova, ale i jeho duši a jeho tělo a jeho srdce z masa. Panna Maria svého božského Syna napodobovala a snažila se své city přizpůsobit citům svého božského Syna. Také ona byla naplněna Duchem Svatým. Byla Jím naplněna po celý svůj život, avšak bezpochyby zejména v tomto okamžiku.

To jsou tedy příčiny utrpení nejblahoslavenější Panny Marie. Nesmíme si myslet, že ji toto utrpení mohlo uvrhnout do nějakého beznadějně smutku, do smutku, který by její duši přivedl do jistého druhu zoufalství, ach ne, neboť to přece byla láska, která byla jeho příčinou; láska v srdcích vytváří pokoj a radost. Ačkoliv se to zdá neuvěřitelné, měla uprostřed tohoto utrpení, v tomto spolutrpiteřství, v tomto milosrdenství také hlubokou radost. Ano, Srdce našeho Pána Ježíše Krista bylo naplněno radostí a ve spojení s Ním také Srdce Panny Marie. Tato srdce byla naplněna radostí Nejsvětější Trojice, radostí, kterou s sebou nese láska, a také pokojem, který tato láska přináší do duší, nevýslovným pokojem. Ježíš a Maria nebyli mučeni jako naneštěstí tak často duše, jež trpí, a lidé, kteří trpí tělesně, kteří mají pocity nejhlubšího smutku a beznaděje. Ne, Ježíš a Maria netrpěli tímto způsobem. Trpěli sice, ale jejich srdce byla natolik ponořena do uvědomělého klidu a pokoje, že nejblahoslavenější Panna Maria dokázala stát zpříma u paty kříže.

Kdyby bývala neměla tento pokoj, kdyby bývala neměla tuto lásku, kdyby bývala neměla tuto nejniternější a nejhlubší radost, aby se tak spojila s utrpením svého božského Syna, s jeho láskou, naplněná Duchem Svatým, potom by byla nikdy nemohla zůstat stát zpříma.

Evangelium by neřikalo: *Stabat mater*. A osoby, které Pannu Marii obklopovaly, pravděpodobně více nežli ona ukázaly vnější bolest gesty a pláčem a pocity viditelnými zvenčí. Blahoslavená Panna zůstala klidná, pokojná.

Arcibiskup Lefebvre, který byl sám řeholníkem, měl pro řeholní život hluboké pochopení. Rád jezdil do St. Michel do našeho mateřince a konal obřady obláčky a skládání slibů. Při těchto příležitostech poukazoval ve svých kázáních stále znovu na našeho Pána Ježíše Krista, na jeho oběť nebo zcela jednoduše na jeho osobu. Zde jsou některé myšlenky z roku 1977: „Proč řeholní hábit? Proč

tři sliby? [...] Jde tady jen o to, konat pokání, o to, aby člověk vypadal před světem jako někdo, kdo chce konat pokání, jako osoba, která pohrdá světem? Přirozeně jde o něco mnohem hlubšího! To vše by nemělo vůbec žádný smysl, naprosto žádný význam, kdyby tu nebyl Ten, kdo řeholnice přitahuje, kdo je táhne k Sobě. To již uhodnete: Je pouze jedno Jméno na nebi i na zemi, které přitahuje duše takovým způsobem, že se Mu zasvětili. Je to náš Pán Ježíš Kristus. Zde leží klíč k tomuto tajemství. On to je, kdo se dotkl srdce sestry, řeholního bratra, kněze – a chtěl bych říci, že v jistém smyslu srdcí všech věřících. [...] Kdopak je tedy tato osoba, které je vyhrazeno vázat na sebe duše, táhnout je k sobě, takže odejdou do kláštera a vzdají se všeho, co nám zde na zemi dělá radost, nebo jen zdánlivou radost? Kdo je náš Pán Ježíš Kristus – co pro nás učinil, co pro nás znamená?“ [...] Potom dává arcibiskup Lefebvre odpověď z katechismu a církevních dějin, aby poté k budoucím nevěstám Kristovým pronesl horoucí slova: „Milé sestry, jestliže nebudete oddány po celý svůj život našemu Pánu Ježíši Kristu, nemáte žádný důvod jít do kláštera. Vůbec žádný!“

Ano, milí poutníci do Mariazell, milá mládeži tradice, kež to platí i dnes, v této společnosti, která stěží ještě zná Krista. Kež se i přesto najdou duše, které se našemu Spasiteli tak naprosto oddají, že budou připraveny všechno opustit a následovat Jej!

Milí věřící, chtěla bych vám na závěr vyprávět jeden příběh, totiž příběh povolání obou sester, matky Marie Gabriely a matky Marie Christiane Lefebvrových. Jak je vám možná známo, z osmi dětí Lefebvrových si zvolilo nejstarších pět duchovní stav. Dvě sestry pomáhaly arcibiskupovi znovu vzbudit tradiční řeholní život: Bernadette, naše pozdější matka Marie Gabriela, a Christiane, pozdější matka Marie Christiane, zakladatelka tradičního karmelu v Quiévrainu v Belgii.

Bernadette, narozená 1907, a Christiane, narozená 1908, si byly věkově blízké, co do temperamentu měly však souzeno být značně rozdílné. Krásně nám ukazují, jak mohou být Boží cesty pro jednotlivé duše různé!

Zdá se, že Christiane byla vždy takovou „budoucí jeptiškou“. Bylo to také již při jejím narození, když matka z vnuknutí řekla, že se děťátko jednou stane karmelitkou. Tak se její povolání rozvíjelo přímou cestou, bez viditelných překážek. Jinak tomu bylo s o něco starší Bernadette. Byla temperamentnější a, jak se zdá, ne vždy tak hodná; také její zdraví dělalo rodičům starosti – přestože později jako misionářka v Africe neměla zrovna pohodlný život. Každopádně nepomýšlela Bernadette v žádném případě na klášter a své sestře si stěžovala na trápení s opatrnou maminkou, která omezovala vycházky s mladými vrstevníky. V zimě 1926–27 se obě dívky, ze života se těšící téměř dvacetiletá Bernadette a Christiane, která už plánovala vstup do kláštera, zúčastnily poutního zájezdu do Svaté země. Bernadette cestou onemocněla a nemohla navštívit všechna svatá

místa. V Nazaretu si však přece vyprosila a dostala dovolení, aby směla absolvovat poutní program. Byla to modlitba na svatém místě Zvěstování, byla to slova kněží, kteří pout' vedli? Nevíme, co dalo rozhodující podnět k proměně Bernadettiny duše. Když se obě sestry opět sešly v hotelu, prohlásila bez dalších okolku: „Jdu do kláštera!“ A na udivenou Christianinu otázku ještě dodala: „Jsem starší, jdu první.“ Na místě Mariina Zvěstování našla světlo k tomu, aby řekla své vlastní „Ecce“ a „Fiat“. O několik měsíců později vstoupila do noviciátu Sester Svatého Ducha, zatímco Christiane čekala ještě nějaký čas doma, aby rodičům toto dvojnásobné loučení až tolik neztěžovala. Bernadette – matka Marie Gabriela – žila svůj řeholní život stále s radostným nasazením. Z jejích zápisků vyplývá, jak silně se upínala k P. Marii, svému vzoru úplného sebeodevzdání. Nejblahoslavenější Panna jí dávala sílu k překonání všech překážek a k následování Božího volání s radostnou odvahou. Modleme se dnes k Matce Boží na tomto posvátném místě, aby si i z našich řad povolávala mladé dívky, které ji budou napodobovat v úplném odevzdání se Kristu.

Program na rok 2013

Poutě a slavnosti

Slavnost Božího Těla

Kaple Královny posvátného růžence – 30. května – 10.00 hod.

Cyrilometodějská pout'

Sady u Uherského Hradiště – 5. července – 10.00 hod.

Svatoprokopská pout'

Z Chocerad na Sázavu – 17. srpna

Svatováclavská pout'

Stará Boleslav – 21. září – ca. 12.30 hod. Mše sv.
Odchod do Staré Boleslavi od kostela ve Víně v 9.00 hod.

Růžencová slavnost

Kaple Královny posvátného růžence – od 5. do 6. října
15.00 hod. přednáška – 17.30 nešpory a výstav Nejsvětější Svatosti –
celonoční adorace – 10.00 Mše sv. a závěrečné požehnání

Exercicie

Rekolekce pro dívky

(od 14 do 22 let)

Jaidhof

Začátek 22. 2. – 18.00 hod.

Konec 24. 2. – 13.00 hod.

250,- Kč

přihlášky Martina Šimková – martinka007@googlemail.com

Exercicie pro ženy – Jaidhof

Začátek 2. 9. – 14.00 hod.

Konec 7. 9. – 13.00 hod.

1800,- Kč (studentky polovinu)

přihlášky P. Tomáš Stritzko – ptstritzko@fsspx.at

Setkání duší spřízněných

Institut sv. Josefa a časopis *Te Deum* pořádají ve spolupráci s Kněžským bratrstvem sv. Pia X. ve dnech 31. května – 2. června 2013 v jarem dýšící přírodě východních Čech **Setkání duší spřízněných**. Přihlášky a bližší podrobnosti o místě konání a programu si lze vyžádat na adrese semin@stjoseph.cz.

Letní tábory

Tábor pro chlapce od 6 do 14 let – Jaidhof

7. 7. – 20. 7. 1400,- Kč (každé další dítě ze stejné rodiny 900,- Kč)

přihlášky P. Luděk Čekavý – plcekavy@fsspx.at

Tábor pro dívky od 6 do 14 let – Jaidhof

21. 7. – 4. 8. 1400,- Kč (každé další dítě ze stejné rodiny 900,- Kč)

přihlášky Martina Šimková – martinka007@googlemail.com

Tábor pro dívky od 14 do 22 let – Jaidhof

4. 8. – 11. 8. 900,- Kč

přihlášky Martina Šimková – martinka007@googlemail.com

Tábory jsou přednostně určeny pro děti navštěvující tradiční Mši sv. Přihlášky se podávají e-mailem uvedeným u každého jednotlivého tábora. V přihlášce je nutno uvést jméno kněze, který zodpovídá za kapli, již daná rodina navštěvuje. Dítě platí za přihlášené až po zpětném potvrzení přihlášky zodpovědnou osobou. Stejná pravidla platí i pro tábor pro starší dívky, které však od 18. roku věku zodpovídají samy za sebe. Po naplnění stavu nebudou další přihlášky přijímány.

POŘAD BOHOSLUŽEB NA ÚNOR – BŘEZEN

Růženec a možnost svatě zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 26

Každá neděle	– 10.00	– Mše sv. (2. a 4. v měsíci chorální a Svátostné požehnání)
Každé úterý	– 18.00	– Mše sv. s lidovým zpěvem
1. 2.	– 17.30	– 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
2. 2.	– 10.00	– Svěcení svící a Mše sv.
13. 2.	– 17.30	– Popelční středa – udílení popelce a Mše sv.
1. 3.	– 17.30	– 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
2. 3.	– 8.00	– 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
19. 3.	– 17.30	– Sv. Josefa – Mše sv. (chorální)
24. 3.	– 10.00	– Květná neděle – svěcení ratolestí a Mše sv. (chorální)
28. 3.	– 18.00	– Zelený čtvrtek – Mše sv. a po ní rozjímání v Getsemanské zahradě
29. 3.	– 10.00	– Jitřní hodinky
	– 17.00	– Bohoslužba Velkého pátku zakončená rozjímáním na Božím hrobě do večera Bílé soboty
30. 3.	– 18.00	– Bohoslužba Bílé soboty a slavné Vzkříšení
31. 3.	– 10.00	– Hod Boží velikonoční – Mše sv. a svěcení pokrmů
1. 4.	– 10.00	– Velikonoční pondělí – Mše sv. s lidovým zpěvem
8. 4.	– 17.30	– Zvěstování Panny Marie – Mše sv.
9. 4.	– 17.30	– Výroční requiem k úmrtí Msgr. Marcela Lefebvra
Ostatní dny	– 8.00	– Mše sv.

PRAHA

PRAHA-VINOHRADY, Národní dům, nám. Míru 9

3. a 17. 2.		
3. a 17. 3.	– 10.00	– Mše sv. (chorální)

STARÁ BOLESLAV

31. 3.	– 10.00	– Hod Boží velikonoční – Mše sv. a svěcení pokrmů
--------	---------	---

FRÝDEK-MÍSTEK

Zámecké nám. 1251, 1. patro

3. a 17. 2.		
17. 3.	– 10.00	– Mše sv. (chorální)

Kulturní a sportovní areál Sokolík, Hlavní 109

3. 3.	– 10.00	– Mše sv. (chorální)
-------	---------	----------------------

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

10. a 24. 2.		
10. 3.	– 10.00	– Mše sv. (chorální)
24. 3.	– 10.00	– Květná neděle – svěcení ratolestí a Mše sv. (chorální)

SPOJIL, Pod Habřím 56

28. 3.	– 18.00	– Zelený čtvrtek – Mše sv. a po ní rozjímání v Getsemanské zahradě
29. 3.	– 17.00	– Bohoslužba Velkého pátku
30. 3.	– 18.00	– Bohoslužba Bílé soboty
1. 4.	– 10.00	– Velikonoční pondělí – Mše sv. a svěcení pokrmů

ČESKÉ BUDĚJOVICE

Metropol, Senovážné náměstí 2

10. 2. a 10. 3.	– 10.00	– Mše sv. (chorální)
24. 2.	– 17.30	– Mše sv. (chorální)
24. 3.	– 17.30	– Květná neděle – svěcení ratolestí a Mše sv. (chorální)
31. 3.	– 10.00	– Hod Boží velikonoční – Mše sv. a svěcení pokrmů

UHERSKÝ BROD

Hřbitovní kaple, Starý hřbitov

10. a 24. 2.		
10. 3.	– 17.30	– Mše sv. (chorální)
24. 3.	– 17.30	– Květná neděle – svěcení ratolestí a Mše sv. (chorální)
31. 3.	– 17.30	– Hod Boží velikonoční – Mše sv. a svěcení pokrmů

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

Dům kultury, Dolní 183/30, vstup levým bočním vchodem – v průběhu Mše sv. bude zamčeno

9. 2. a 9. 3.	– 10.00	– Mše sv. (chorální)
---------------	---------	----------------------

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na priorát: 548 210 160